

Kutbul Âzam olmak mı Hizmetkar olmak mı?

Aziz, sıddık, sebatkâr, muhlis kardeşlerim!

Hem maddî hem manevî hem nefsim hem benimle temas edenler gayet ehemmiyetli benden sual ediyorlar ki:

Neden herkese muhalif olarak -hiç kimsenin yapmadığı gibi- sana yardım edecek çok ehemmiyetli kuvvetlere bakmıyorsun? İstiğna gösteriyorsun? Ve herkes müştak ve talip olduğu ve Risale-i Nur'un intişarına, fütuhatına çok hizmet edeceğine o Risale-i Nur şakirdlerinin hasları müttefik oldukları ve senden kabul ettikleri büyük makamları kabul etmiyorsun? Şiddetle çekiniyorsun?

Elcevap: Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikate muhtaçtırlar ki kâinatta hiçbir şeye âlet ve tabi ve basamak olamaz ve hiçbir garaz ve maksat onu kirletemez ve hiçbir şüphe ve felsefe onu mağlup edemez bir tarzda iman hakikatlerini ders versin. Umum ehl-i imanın bin seneden beri teraküm etmiş dalaletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki dâhilî ve haricî yardımcılara ve ehemmiyetli kuvvetlerine, Risale-i Nur ehemmiyet vermiyor, onları arayıp tabi olmuyor tâ avam-ı ehl-i imanın nazarında, hayat-ı dünyeviyenin bazı gayelerine basamak olmasın ve doğrudan doğruya hayat-ı bâkiyeden başka hiçbir şeye âlet olmadığından, fevkalâde kuvveti ve hakikati, hücum eden şüpheleri ve tereddütleri izale eylesin.

“Amma manevî ve makbul ve zararsız ve bütün ehl-i iman ve hakikatin istedikleri nurani makamlar ve uhrevî rütbelere, hâlis kardeşlerimizden hüsn-ü zanla verilen ve ihlasınıza zarar gelmediği halde, eğer kabul etsen reddedilmeyecek derecede senetler, hüccetler bulunduğu halde; sen değil tevazu ve mahviyetle belki şiddet ve hiddetle ve o makamı sana veren kardeşlerinin hatırını kırmakla o rütbelere ve makamlardan kaçırıyorsun?”

Elcevap: Nasıl ki ehl-i hamiyet bir insan, dostların hayatını kurtarmak için kendini feda eder; öyle de ehl-i imanın hayat-ı ebediyelerini tehlikeli düşmanlardan muhafaza etmek için lüzum olsa -hem lüzum var- kendim değil yalnız lâıyk olmadığım o makamları, belki hakiki hayat-ı ebediyenin makamlarını dahi feda etmeye, Risale-i Nur'dan aldığım ders-i şefkat cihetiyle terk ederim.

Evet her vakit, hususan bu zamanda ve bilhassa dalaletten gelen gaflet-i umumiyede, siyaset ve felsefenin galebesinde ve enaniyet ve hodfüruşluğun heyecanlı asrında, büyük makamlar her şeyi kendine tabi ve basamak yapar. Hattâ dünyevî makamlar için dahi mukaddesatını âlet eder. Manevî makamlar olsa daha ziyade âlet eder. Umumun nazarında kendini muhafaza etmek ve o makamlara kendini yakıştırmak için bazı kudsî hizmetlerini ve

hakikatleri basamak ve vesile yapıyor diye itham altında kalıp neşrettiği hakikatler dahi tereddütler ile revacı zedelenir. Şahsa, makama faydası bir ise revaçsızlıkla umuma zararı bindir.

Elhasıl: Hakikat-i ihlas, benim için şan ve şerefe ve maddî ve manevî rütbelere vesile olabilen şeylerden beni men'ediyor. Hizmet-i Nuriyeye gerçi büyük zarar olur fakat kemiyet keyfiyete nisbeten ehemmiyetsiz olduğundan, hâlis bir hâdim olarak, hakikat-i ihlas ile her şeyin fevkinde hakaik-i imaniyeyi on adama ders vermek, büyük bir kutbiyetle binler adamı irşad etmekten daha ehemmiyetli görüyorum. Çünkü o on adam, tam o hakikati her şeyin fevkinde gördüklerinden sebat edip, o çekirdekler hükmünde olan kalpleri birer ağaç olabilirler. Fakat o binler adam, dünyadan ve felsefeden gelen şüpheler ve vesveseler ile o kutbun derslerini hususi makamından ve hususi hissiyatından geliyor nazarıyla bakıp mağlup olarak dağılırlar. Bu mana için hizmetkârlığı, makamatlara tercih ediyorum.